

KERSTVERHAAL

Leiden, december 2024

Op zijn appartementje aan de Hogewoerd zat Job van Luymen, hoogleraar Semitische Talen in Leiden en internationaal expert op het gebied van de Moabitische grammatica, te blauwbekken van de kou. Hij woonde alweer een jaar op zichzelf, nadat zijn relatie met Madelon van Prooijen, hoogleraar Griekse- Taal en Letterkunde, op de klippen was gelopen, nota bene tijdens de kerstborrel van de hooglerarenclub, ProParte. Meningsverschillen waren eraan vooraf gegaan, over de energietransitie, over zijn inname van alcoholische dranken én over zijn gebrek aan ambitie. Tja, dat was een jaar geleden, en nu – op deze avond – was er weer een kerstborrel van ProParte, de club van die aardige man met zijn zilveren haar en blauwe blazer (hoe heette hij nou ook alweer?) en van die aardige Aty van der Leden, van wie hij altijd post ontving. Maar Job had er geen zin in. ProParte had hem eerder dit jaar uitgenodigd voor een excursie naar Utrecht. Utrecht! Toen hij nog studeerde had een echte Leienaar het over ‘Het spoorwegemplacement achter Woerden’, en nu gingen Leidse hoogleraren, godbetert, daar op bezoek. Het moest niet gekker worden. Nee, hij had er geen zin in. Zijn faculteit werd geplaagd door monstrueuze bezuinigingen en het leek erop dat het Moabitisch uit Leiden voorgoed zou verdwijnen, inclusief de hoogleraar Van Luymen. Als hij nu naar de kerstborrel ging, hadden al die medici en juristen natuurlijk *zogenaamd* medelijden met hem, maar achter zijn rug lachten ze hem uit. “Niet zo kritisch! Hij doceert Moabitisch!” Nee, hij had er geen zin meer in. Een borrel, daar was hij aan toe. Hij stond op uit zijn leren chesterfield en zocht in de kamer naar een fles jenever. Niets meer! Misschien dan toch maar naar de Faculty Club? Nee, hij had er geen zin in. Dan naar een café? Hij kon natuurlijk even langs l’Espérance of Barrera lopen, en als het daar niet te druk was met corpballen, dan kon hij daar een kelkje graanbouillon bestellen. Hij trok zijn donkergroene loden mantel aan, zette een hoed op en zocht zijn handschoenen bij elkaar. Eenmaal buiten sloeg de kou hem tegemoet. Het was inmiddels flink gaan sneeuwen en Job zag bijna geen hand meer voor ogen. Hij sloeg linksaf richting Breestraat. Bij het Gangetje stak hij over en liep langs het Steenschuur, waar de huizen prachtig verlicht waren. Had ook niet gemogen van Madelon, vanwege het milieu. Het begon harder te waaien. Job hield zijn hoed met één hand vast en stak de Nieuwsteegbrug over. Hij liep door tot hij bij l’Esperance kwam.

Stervensdruk met overduidelijk leden van Minerva. Dat had hij nou weer. Bij de Nonnenbrug stak hij het Rapenburg over en keek bij Barrera naar binnen. Daar waren zeker nog vier tafels vrij! Hij sloeg de sneeuw van zijn mantel, deed zijn hoed af, en ging het café binnen. In een hoek zag hij de pedel Erick van Zuylen tevreden achter een glas bier zitten, druk in gesprek met een paar studenten. Erick groette Job joviaal alsof ze de beste vrienden waren. Job zocht een tafeltje achterin en bestelde een jenever en zes bitterballen. Na het eerste glas kwam er een hemels gevoel over hem.

‘Professor Van Luymen, bent u het?’

Job keek verbaasd op en zag een vlotte jongedame voor zich staan met een grote bos donkerbruin krulletjehaar, gekleed in jeans, korte laarsjes en een grote rode trui. Ze keek Job vriendelijk aan met haar mooie reebruine ogen.

‘Jazeker, ik ben het. Maar wie bent u, als ik vragen mag?’

‘Kent u mij niet meer? Angelien. Angelien van Boven! Ik ben bij u afgestudeerd, op de beschrijving van hemelse boodschappers in Vroeg-Moabitische teksten. U heeft mij nog geholpen bij mijn PhD-aanvraag bij Trinity College in Oxford...’

Het zei Job allemaal niets, hij kon zich geen Angelien herinneren, laat staan een promotie-aanvraag in Oxford.

‘Mag ik even bij u komen zitten? Zó leuk om u weer terug te zien. Wat wilt u drinken? Ja, nog een jenever? Mag het ook korenwijn zijn, dat is zóveel lekkerder! Dan doe ik met u mee!’

Angeliën liep in de richting van de bar en kwam even later terug met twee kelkjes.

‘Maar u kijkt zo somber, zo herinner ik me u niet. Scheelt er iets?’

‘Ach, Angelien, die vreselijke bezuinigingen. Mijn hele vakgebied wordt weggevaagd! Ik heb teveel aan mijn hoofd’

‘U vergist zich. U, Job van Luymen, gaat er juist voor zorgen dat de Geesteswetenschappen een nieuwe bloei gaan beleven! U heeft ervoor gezorgd dat ik vier jaar in het Verenigd Koninkrijk kon studeren. Wist u dat veel universiteiten daar de deuren ruim hebben opengezet voor Aziatische studenten, vooral uit Korea, Japan, de Filippijnen en China? Die betalen enorm veel collegegeld, doen álles online (colleges, tentamens, alles gaat via de computer) en komen maar één keer in hun leven fysiek naar de universiteit: om

hun bul op te halen, in een mooie gown, omringd door hun familie. Als ú nu voorstelt om dit massaal ook met geesteswetenschappen in Leiden te doen, dan stromen de Aziatische studenten met al hun *yens*, *wons* en *yuans* virtueel naar Leiden toe. Je moet alle colleges en tentamens online aanbieden, je past het programma een beetje aan op de Aziatische belangstelling en met het geld dat Remco Breuker dan binnenhaalt, kun je het Moabitisch wel drie keer redden! En dat geldt ook voor andere studies.'

Angelien dronk haar kelkje in één keer leeg, keek op haar mobiele telefoon, excuseerde zich en was ineens spoorloos verdwenen. Een grote opwinding maakte zich van Job meester. Hij wilde afrekenen, maar Angelien bleek al zijn consumpties, inclusief de bitterballen reeds betaald te hebben. Job ging naar buiten, rende met open jas door de sneeuw de Nonnenbrug over en keek of hij haar nog ergens zag. Verdwenen. Of ging zij daar het academiegebouw in? Hij liep langs het hek naar de binnenplaats van het middeleeuwse gebouw. En rechtsaf naar de Faculty Club. Het was er druk en gezellig. Erick van Zuylen was ook al gearriveerd en liep tevreden rond met een glas bier in zijn hand. Job werd begroet door die aardige man met zijn blazer en zilveren haardos.

'Collega Van Luymen, goed je te zien!'

'Is de decaan van Letteren er ook, vanavond?'

'Geesteswetenschappen heet dat tegenwoordig! En, jazerker, daar staat hij in de hoek te praten met collega Halbertsma. Je hebt net zijn kerstverhaal gemist. Weer veel te lang, maar geestig! Zeg collega, de muziek gaat weer spelen, ik ga even luisteren.'

De studenten van Collegium Musicum begonnen met *La Marche Turque* van de componist Karl Engel. Met een wilde blik in de ogen liep Job op de decaan af.

'Ik moet je spreken, collega. Ik heb een plan, nee, een droom!'

Na een kwartier Job aangehoord te hebben, pakte de decaan zijn mobiele telefoon en belde met de rector. Hij nam toen haastig afscheid van Job en zei dat hij meteen in spoedoverleg moest en over deze nieuwe plannen ging praten. Job liep stralend naar de bar en bestelde een korenwijn. Hij ging op een van de stoelen zitten. Hij keek gelukzalig om zich heen. Hij bestelde nog een korenwijn.

'Telefoon voor de heer Van Luymen. Telefoon voor Van Luymen!'

De jongen achter de bar stond met een handset te zwaaien en keek in het rond. Van Luymen sprong op en liep naar de bar.

‘Astublieft, bureau van de universiteit.’

‘Van Luymen? Waarom heb je je mobiel niet aanstaan, man! Luister, ik heb met de rector overlegd. We gaan jouw plannen implementeren en schorten alle bezuinigingen per direct op. Jouw naam wordt aan het project verbonden, ere wie ere toekomt. Goede feestdagen alvast!’

Job stopte verstrooid de handset in zijn binnenzak. Een jonge vrouw met een mooie glimlach en een engelachtig gezicht kwam op hem af. Ze sprak met een Duits accent.

‘Collega von Loimen? Ik krijg net het nieuws door via social media! U gaat kennelijk een task force leiden om die Geisteswissenschaften te retten! Fan-tas-tisch! Oh, Entschuldigung, Angela Himmelsbach, ik doceer Deutsch. Darf ich u nog een Schnapps aanbieden?’

Binnen vijf minuten was Van Luymen het middelpunt van een schare hoogleraren. Collegium Musicum speelde Sonate op. 14 van Friedrich Heinrich Himmel. Buiten sneeuwde het onophoudelijk en binnen ging de gezelligheid nog lang door.